

Astellas-díj átadás köszöntő 2010. 02.16.Kolláth György alkotmányjogász:

Elnök, Titkár, Képviselő, Államtitkár, Igazgató Úrhölgyek és Urak! Kedves Elismerők és Elismertek!

Ez a negyedik alkalom, hogy a bíráló-bizottságban közreműködhettem. Egy csendes hétvégén újból elmélyedtem a díjazás négyévnnyi anyagában. Jó ez, mert a korosztályom néha önmaga epigonjává válik: és ez még a jobbik eset.

Kerülöm az ismétlést. Nem jövök tehát azzal, hogy nemes hagyománnyá vált az Év Orvosa elismerés. Evidencia! Szembeötlő viszont, hogy orvosnál és páciensnél egyaránt milyen sokat nőtt a díj becsülete, erkölcsi értéke. A gondokkal küzdő egészségügyben - lám! – bizonyítottan van több-tucatnyi találkozás, amely példát és erőt ad. És ezt éppen azok méltatják és hitelesítik, akikért van a gyógyítás minden perce.

Nem kötelező átadni magunkat az eufóriának. Ámde nem igaz, hogy en bloc a GDP 6-8 %-os részesedése eldönt mindent. Eldőlünk, ha hagyjuk. Talpon maradunk, ha az emberség megelőz és legyőz minden más megfontolást.

A pályázatokból sok megrendítő-lélelemelő történet olvasható ki. Erről tesznek tanúbizonyságot a magyar orvosok Haitin és más válság-körzetben is. Nem ők idézik elő a bajt, de jönnek és elhárítják. Előbbre tartanánk, ha csupán annyit megtanulna a közpolitika a gyógyítóktól, hogy az első parancs: csak ne ártani! Tudják, mit mondott a pályázatában egy tolószékbe kényszerült beteg az orvosa heroikus erőfeszítését méltányolva? „*Megtanulok törött szárnyal repülni*”. Az ember nem adja fel, ha orvosának áldozatos munkáját látja, követi.

Félszáz pályázatot olvastam el. Kiemelni minimum 10-et volt mód. Elégedetten mondhatom, hogy Dr. Fábrián Ferenc főorvos úré köztük volt. Örömmel jelezhetem Dr. Éger István elnök úr nevében is, hogy pár pillanat múlva átveszi tőlünk a díját Fábrián doktor. Miért kapja? Mert a róla szóló pályázat – egy rendkívüli ember rendszeres, ám rendkívüli helytállása – méltóvá teszi rá. Pályáíve imponálóan érdekes: mentőorvos, majd körzeti orvos, ma a végeken onkológus. A joggal sem áll hadilábon. Apropos, jog! Jogászként is tudom: a baj mindig kiválasztja a maga EMBER-ét.

3) Van egy közhely. Így szól: orvosával, ügyvédjével legyen őszinte az ember! Mégis micsoda különbség! A páciensek által odaitélt orvosi díj van, ügyvédi viszont nincsen. Nem a hálátlanságon vagy a feledékenységen múlik. A bizalom, az őszinte és eredményes segítség boltban, bíróságon nem kapható. Azt meg kell szolgálni. Becsüljék meg a doktor úrhölgyek és urak ezt a díjat, mi pedig őket! Tekintsük az elismerést egyfajta alternatív-szakmai Kossuth- vagy Széchenyi-díjnak.

Gratulálok a díjazottnak, sőt a pályázatban megdicsértnek. Erőt, egészséget, sok szerencsét kívánok. Ez a mindannyiunk érdeke.